

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. de minister van Justitie,
2. appellanten,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 10 september 2010 in zaak nrs. 10/27328 en 10/27326 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 juli 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister van Justitie en de vreemdeling bij onderscheiden brieven, beide bij de Raad van State binnengekomen op 17 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de hoger beroepen zaak ter zitting behandeld op 14 december 2010, waar de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, in persoon en bijgestaan door mr. S.D. Lugt, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

Na het sluiten van het onderzoek heeft de Afdeling het onderzoek heropend teneinde nadere schriftelijke inlichtingen in te winnen. De minister heeft desgevraagd de nadere schriftelijke inlichtingen verstrekt, waarop de vreemdeling bij brief heeft gereageerd. Met toestemming van partijen is afgezien van een verdere behandeling ter zitting.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt in de overwegingen tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.2. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

In het hoger beroep van de minister

2.3. Onder verwijzing naar het landgebonden beleid voor Libië, opgenomen in paragraaf C 24 van de Vreemdelingencirculaire 2000, betoogt de minister in zijn enige grief dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft

overwogen dat hij nader dient te motiveren waarom in het geval van de vreemdeling geen grond bestaat aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Er is geen sprake van een situatie waarin elke verwijdering naar Libië een schending van artikel 3 van het EVRM zou opleveren en er bestaat een essentieel verschil tussen de behandeling van personen die worden verdacht van oppositionele activiteiten in of buiten Libië en personen die daarvan niet worden verdacht. Het is daarbij aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij in de negatieve belangstelling staat van de Libische autoriteiten. Aangezien de voorzieningenrechter heeft overwogen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de negatieve belangstelling van de Libische autoriteiten staat, verzet artikel 3 van het EVRM zich niet tegen zijn verwijdering, aldus de minister.

2.3.1. De Libische nationaliteit en de gestelde identiteit van de vreemdeling zijn niet in geschil. Zoals volgt uit rechtsoverweging 2.2. is de overweging van de voorzieningenrechter dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het asielrelaas van de vreemdeling geen geloof kan worden gehecht, juist.

2.3.2. In het algemeen ambtsbericht inzake Libië van november 2002 is, voor zover thans van belang, in paragraaf 3.2 'Procedure bij terugkeer' het volgende vermeld:

"Uitgeprocedeerde asielzoekers, die immers meestal langere tijd buiten Libië hebben verbleven, zullen naar alle waarschijnlijkheid enkele dagen worden vastgehouden teneinde te worden ondervraagd. Bij uitgeprocedeerde asielzoekers die onder begeleiding worden verwijderd, kan met zekerheid worden aangenomen, dat deze tijdelijk worden gedetineerd en worden ondervraagd. Het zou evenwel ook voorkomen dat uitgeprocedeerde asielzoekers na terugkeer in Libië slechts kort worden ondervraagd.

Er is een essentieel verschil tussen de behandeling van personen die worden verdacht van oppositionele activiteiten in of buiten Libië en personen die daarvan niet worden verdacht. Verdinking van oppositionele activiteiten is voldoende voor langere detentie en zal vaak leiden tot veroordeling.

Indien een uitgeprocedeerde asielzoeker na terugkeer in Libië wordt gedetineerd, kan mishandeling of foltering tijdens detentie niet worden uitgesloten."

2.3.3. Bij het Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire nr. 2006/28 (Stcrt. 31 augustus 2006, nr. 169, p. 14; hierna: het WBV 2006/28) heeft de minister een besluit- en vertrekmoratorium voor asielzoekers uit Libië ingesteld tot 1 januari 2007. In het WBV 2006/28 is, voor zover thans van belang, vermeld dat voormeld moratorium is ingesteld naar aanleiding van het volgende:

"In het ambtsbericht Libië van 20 november 2002 van de minister van Buitenlandse Zaken staat op pagina 10 in de paragraaf over de procedure bij terugkeer vermeld, dat "...indien een uitgeprocedeerde Libische asielzoeker na terugkeer in Libië wordt gedetineerd, mishandeling of foltering tijdens detentie niet kan worden uitgesloten". Omdat in dezelfde paragraaf wordt gesteld, dat "er (...) een essentieel verschil (is) tussen de behandeling van personen die worden verdacht van oppositionele activiteiten in of buiten Libië en personen die daarvan niet worden verdacht", heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, in haar uitspraak van 5 oktober 2005, Awb 04/48272 geconcludeerd dat het niet duidelijk is op welke categorie teruggekeerde asielzoekers het ambtsbericht betrekking heeft. Het beleid ging er voorsnog van uit dat er alleen risico bestond voor personen die verdacht waren van oppositionele activiteiten. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken kan op dit moment deze informatie bevestigen noch ontkennen vanwege onvoldoende onderzoeksmogelijkheden. Na de zomer van 2006 zal het Ministerie van Buitenlandse Zaken opnieuw bezien, of zich nieuwe onderzoeksmogelijkheden aandienen.

Gelet op de onmogelijkheid om thans te beslissen op asielaanvragen als gevolg van de uitspraak van de rechtbank en het vermoeden dat onderzoek zal kunnen uitwijzen dat niet-opposanten van het regime geen gevaar lopen te worden mishandeld, dient het besluitmoratorium gebaseerd te worden op de in artikel 43, aanhef en onder a, van de Vw 2000 genoemde grond. Immers, er zal naar verwachting voor een korte periode onzekerheid bestaan over de situatie in het land van herkomst en op grond daarvan kan redelijkerwijs niet worden beslist of de aanvraag op een van de gronden genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 wordt toegewezen.

Gegeven de onzekere situatie kan van de in Nederland verblijvende Libische asielzoekers niet in redelijkheid worden verlangd dat zij op korte termijn naar Libië terugkeren. Daarom dient een vertrekmoratorium aan het besluitmoratorium te worden gekoppeld, dat gebaseerd dient te worden op artikel 45, vierde lid, van de Vw 2000."

2.3.4. Bij besluit van 15 december 2006 (Stcrt. 4 januari 2007, nr. 3, p. 12) heeft de minister van Justitie voormeld moratorium verlengd tot en met 30 juni 2007 omdat het Ministerie van Buitenlandse Zaken geen nieuwe informatie heeft kunnen verstrekken over de onduidelijkheden rondom de procedure bij terugkeer van uitgeprocedeerde Libische asielzoekers naar Libië.

2.3.5. Blijkens de stukken heeft de minister vanwege voormelde onduidelijkheden na het van rechtswege aflopen van het besluit- en vertrekmoratorium besloten om Libische asielzoekers het voordeel van de twijfel te gunnen en bij terugkeer - behoudens contra-indicaties - al snel schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen vanwege het reëel geachte risico op detentie, mishandeling of foltering, ook indien sprake is van een niet geloofwaardig geacht asielrelaas.

2.3.6. Bij het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire nr. 2010/6 (Stcrt. 25 maart 2010, nr. 4482; hierna: het WBV 2010/6) heeft de minister het asielbeleid voor Libië gewijzigd. In het WBV 2010/6 is, voor zover thans

van belang, onder verwijzing naar de brief van 22 december 2009 van de minister van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (TK 2009/10, 19637, nr. 1316) vermeld dat na het van rechtswege vervallen van voormeld moratorium geen beleidsmatige belemmeringen bestaan om op asielaanvragen te beslissen en, indien aan de orde, af te wijzen en het vertrek van uitgeprocedeerde Libische asielzoekers ter hand te nemen. Daarnaast is in het WBV 2010/6 vermeld dat deze handelwijze wordt gesteund door de uitspraak van de Afdeling van 14 april 2009 in zaak nr. 200802086/1 (www.raadvanstate.nl) en vanwege het feit dat in ieder geval Zweden uitgeprocedeerde asielzoekers naar Libië heeft teruggestuurd.

2.3.7. In voormelde uitspraak heeft de Afdeling overwogen, dat de rechtbank met juistheid heeft overwogen dat, gelet op hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd, de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de vreemdeling thans niet alsnog in de negatieve belangstelling van de Libische autoriteiten is komen te staan en dat aan een toetsing van de op die gestelde negatieve belangstelling gebaseerde vrees voor schending van artikel 3 van het EVRM daarom niet wordt toegekomen. De vreemdeling in die zaak had niet aangevoerd dat hij vanwege de enkele omstandigheid dat hij als uitgeprocedeerde asielzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren een reëel risico loopt op voormelde schending. Uit deze uitspraak volgt dan ook niet dat een vreemdeling die niet in de negatieve belangstelling van de Libische autoriteiten staat bij terugkeer geen reëel risico zou kunnen lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Evenmin kan uit de uitspraak worden afgeleid dat, zoals de minister stelt, een essentieel verschil bestaat tussen de behandeling van personen die worden verdacht van oppositionele activiteiten in of buiten Libië en personen die daarvan niet worden verdacht.

2.3.8. Zowel ter zitting als in de schriftelijke inlichtingen heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat hij groot belang toekent aan de uitzettingspraktijk van Zweden. In de door de vreemdeling in beroep overgelegde uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 29 april 2010 (JV 2010/260) is echter vermeld dat één van de door Zweden naar Libië uitgezette asielzoekers na aankomst direct is gearresteerd, gemarteld en vervolgens is overleden. Daarnaast heeft de minister in de schriftelijke inlichtingen vermeld dat door Zweden noch de overige, door de minister in zijn schriftelijke inlichtingen vermelde, landen monitoring van de uitgezette asielzoekers heeft plaatsgevonden. Dat Zweden asielzoekers naar Libië heeft uitgezet kan onder deze omstandigheden de eerder door de minister geconstateerde onduidelijkheid rondom de procedure bij terugkeer van uitgeprocedeerde Libische asielzoekers naar Libië niet wegnemen, zodat hieraan niet de door hem gewenste betekenis kan worden gehecht.

2.3.9. Zonder nadere toelichting, die in het WBV 2010/6 ontbreekt, valt derhalve niet in te zien dat de omstandigheden die in eerste instantie hebben geleid tot instelling en verlenging van het besluit- en vertrekmoratorium en de minister na afloop daarvan aanleiding gaven om al snel schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen, zich ten tijde van belang niet meer

voordeden. Aangezien het besluit terzake geen zelfstandige motivering bevat, maar de minister daarin heeft volstaan met een verwijzing naar het WBV 2010/6, heeft de voorzieningenrechter dan ook terecht overwogen dat de minister nader dient te motiveren waarom in geval van de vreemdeling, ongeacht de omstandigheid dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een politiek opposant te zijn, geen zwaarwegende gronden bestaan aan te nemen dat hij bij verwijdering naar Libië een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM. De grief faalt.

2.4. De hoger beroepen zijn ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- i. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- ii. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.092,50 (zegge: duizendtweeënnegentig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

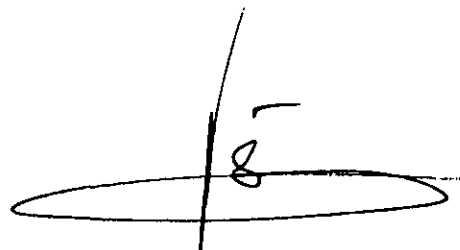
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 april 2011

284/434-664.
Verzonden: 29 april 2011

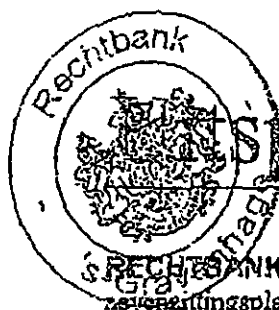
Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

0388884730

II

Zw
RJO

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
verantwoordingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 10/27328 (voorlopige voorziening)
Awb 10/27326 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Libische nationaliteit,
IND dossiernummer 0906.24.1335, verzoeker,
gemachtigde mr. S.D. Lugt, advocaat te
Amsterdam;

en

de Minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. R. Jonkman,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

IND teltal:	Zwolle		
Dossiernr:			
ULAD ontvangstdatum:			
Briefnr:			
IND ontvangstdatum:	10 SEP 2010		
Registratie in naam mdw:			unit:
INDIS datum:	15/09		unit:
invoer naam mdw:			unit:
conclis datum:			unit:

1. Procesverloop

Op 20 juli 2010 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 23 juli 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 3 augustus 2010 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 3 augustus 2010 is verzoekt de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 24 augustus 2010.

Het verzoek is ter zitting van 27 augustus 2010 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoek in afwachting van de uitspraak in beroep moet worden verboden.

0388884730

AWB 10/27328 (voorlopige voorziening)
AWB 10/27326 (beroep)

blad 2/5

2.2 In het voornemen en het bestreden besluit heeft verweerder zich in de eerste plaats – kort samengevat – op het standpunt gesteld dat de relevante termijnen van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) zijn aangevangen op 20 juli 2010, omdat verzoeker eerst op dat moment – in overeenstemming met het bepaalde in artikel 3.108, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) juncto artikel 3.42 van het Voorschrift Vreemdelingen (VV) – in persoon een volledige asielaanvraag op het aanmeldcentrum heeft ingediend. Het eerder per fax namens verzoeker ingezonden aanvraagformulier moet worden aangemerkt als een onvolledige asielaanvraag. Van overschrijding van de zogenoemde 8-dagen termijn is geen sprake.

Kort samengevat en voor zover thans van belang stelt verzoeker zich primair op het standpunt dat met het invullen en indienen van het personalia-formulier bij zijn aanmelding op het aanmeldcentrum op 30 juni 2010 een asielaanvraag geacht moet worden te zijn ingediend. Daarbij wijst verzoeker erop dat volgens de Dublin-verordening een asielaanvraag wordt geacht te zijn gedaan vanaf het moment dat een asielzoeker zich ter indiening van een asielverzoek heeft gemeld. Subsidiair stelt verzoeker zich op het standpunt dat zijn asielaanvraag geacht moet worden te zijn ingediend op 15 juli 2010, nu hij op die datum een ondertekend aanvraagformulier, model i, per fax aan verweerder heeft verzonden. Aldus moet volgens verzoeker worden geconcludeerd dat verweerder de vanaf 1 juli 2010 geldende wettelijke termijnen heeft overschreden, zodat de aanvraag niet in de Algemene asielprocedure kon worden behandeld.

Ter zitting heeft verweerder zijn standpunt aangevuld in die zin, dat primair wordt gesteld dat, gelet op de wettelijke regeling van de Algemene asielprocedure zoals die luidt vanaf 1 juli 2010, het op 15 juli 2010 per fax ingezonden aanvraagformulier niet kan worden aangemerkt als een asielaanvraag. Het standpunt zoals verwoord in het bestreden besluit – en hierboven onder 2.2 weergegeven – betreft verweerdens subsidiaire standpunt.

2.3 De rechter overweegt dienaangaande het volgende.

Gelet op het bepaalde in artikel 3.108, tweede lid, Vb 2000, juncto artikel 3.42 VV, zoals die bepalingen luiden vanaf 1 juli 2010, dient een asielaanvraag in persoon in een aanmeldcentrum te worden ingediend.

Onder de Vreemdelingenwet zoals die luidde tot 1 juli 2010 kon, anders dan verweerder destijds had beoogd, blijkens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer ABRvS 19 mei 2006, NAV 2006/26) de zogenoemde 48-uurs procedure een aanvang nemen met een door de vreemdeling ondertekend en door de gemachtigde per fax verzonden aanvraagformulier.

Thans ligt de vraag voor of ook onder het vanaf 1 juli 2010 geldende regime van de Algemene asielprocedure met een dergelijke handeling een asielaanvraag is ingediend, als gevolg waarvan de in artikel 3.110, eerste lid, Vb 2000 genoemde 8-dagen termijn een aanvang neemt.

De rechter is met verweerder van oordeel dat zulks niet het geval is. Anders dan onder de tot 1 juli 2010 geldende AC-procedure het geval was, is immers voor het thans geldende afsprakensysteem en de daaraan verbonden gevolgen voor de aanvang van de procedure wel een wettelijke grondslag voorhanden, te weten in de artikelen 3.108 e.v. Vb 2000.

Gelet hierop kan verzoekers betoog naar het oordeel van de rechter niet slagen. Nu verzoeker eerst op 20 juli 2010 in persoon op het aanmeldcentrum een asielaanvraag heeft ingediend, is van een overschrijding van de 8-dagen termijn geen sprake.

038884730

AWB 10/27328 (voorlopige voorziening)
AWB 10/27326 (beroep)

blad 3/5

2.4 Verweerder heeft voorts in het bestreden besluit geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat eiser toerekenbaar geen of onvoldoende reis- of identiteitsdocumenten dan wel andere bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, heeft overgelegd. Verder heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de positieve overtuigingskracht mist die in dat geval geëist mag worden om de juistheid ervan aan te kunnen nemen. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

Eiser heeft de juistheid van dat oordeel betwist.

2.5 Naar het oordeel van de rechter heeft verweerder in redelijkheid het onthreken van documenten ter vaststelling van zijn reisroute aan verzoeker kunnen tegenwerpen. Dat verzoeker zijn paspoort bij aankomst in Nederland aan de reisagent heeft afgegeven, dient - gelet op verweerdens beleid en conform bestendige jurisprudentie - voor verzoekers rekening te komen, nu gesteld noch gebleken is dat dit onder dwang is gebeurd. Tevens heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat verzoeker met de door hem overgelegde kopie van een bladzijde uit een familieboekje zijn identiteit dan wel nationaliteit onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, reeds omdat hierop geen kenmerken staan - zoals vingerafdrukken of een foto - die te herleiden zijn tot de persoon van verzoeker. Verweerder heeft daarom het bepaalde in artikel 31, tweede lid onder f, Vw 2000 in redelijkheid aan verzoeker kunnen tegenwerpen.

2.6 Indien zich één van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet, mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.7 Naar het oordeel van de rechter heeft verweerder het asielrelaas van verzoeker in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten. Daartoe overweegt de rechter als volgt. Verzoeker heeft gesteld dat hij uit Libië is gevlucht naar aanleiding van problemen die hij in 2003 heeft ondervonden nadat hij opmerkingen had gemaakt tegen een meisje, dat de dochter van de Libische leider, bleek te zijn.

Aan verweerdens oordeel dat verzoekers relaas positieve overtuigingskracht ontbeert ligt met name ten grondslag dat volgens verweerder uit openbare bronnen naar voren komt dat Hans Khadafi in 1986 tijdens een bombardement op Tripoli om het leven is gekomen. Verweerder heeft in dit verband gewezen op berichtgeving van BBC News, Herald Scotland en The Independent. Daarnaast heeft verweerder betekenis toegekend aan de omstandigheid dat verzoeker in eerdere instantie met onbekende bestemming is vertrokken, en zich pas na een jaar illegaal verblijf in Nederland weer bij de Nederlandse autoriteiten heeft gemeld voor de onderhavige aanvraag.

Verzoeker heeft gewezen op een aantal internetsites, waarop kort gezegd wordt gemeld dat nog in leven is en dat haar gestelde dood een politieke leugen is. Volgens verzoeker ondersteunt deze informatie zijn asielrelaas en wordt de informatie waarop verweerder zich baseert hiermee weerlegd. In ieder geval valt volgens verzoeker niet in te zien dat aan de informatie waarop verweerder zich baseert meer waarde zou moeten worden gehecht. De rechter volgt verzoeker niet in dit standpunt.

Hoewel niet gezegd kan worden dat met de berichtgeving waarnaar verweerder heeft verwezen onomstotelijk is komen vast te staan dat inderdaad in 1986 is omgekomen en dat verzoekers relaas om die reden niet kan kloppen, moet wel worden vastgesteld dat

0386884730

AWB 10/27323 (voorlopige voorziening)
AWB 10/27326 (beroep)

blad 4/5

verweerder zich heeft gebaseerd op een aantal gezaghebbende openbare bronnen. Daar tegenover staan de door verzoeker aangehaalde internetsites. Naar het oordeel van de rechter is in het geheel niet duidelijk geworden tot welke – gezaghebbende – bronnen de daarop vermelde informatie te herleiden valt. Anders dan door verzoeker is gesteld kan naar het oordeel van de rechter onder die omstandigheden wel degelijk meer gewicht worden toegekend aan de door verweerder gehanteerde informatie.

Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

2.8 Verweerder heeft ten slotte in het bestreden besluit geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat verwijdering van verzoeker naar Libië een schending van artikel 3 (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zal opleveren. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij te boek staat als politiek opposant, en de enkele omstandigheid dat Libiërs langere tijd in het buitenland hebben verbleven is onvoldoende om aan te nemen dat ten aanzien van iedere Libiër die na langere tijd terugkeert naar Libië zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft de juistheid van dat standpunt betwist, en heeft daarbij onder meer gewezen op een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 29 april 2010 (JV 2010, 260).

2.9 De rechter overweegt dienaangaande het volgende.

Verweerder heeft in een brief van 22 december 2009 (TK 19 637, nr. 1316) de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal geïnformeerd over het voorgenomen landgebonden asielbeleid Libië. In deze brief stelt verweerder onder meer dat het besluit- en vertrekmoratorium ten aanzien van Libië (per 30 juni 2007) is verstrekt, en dat sedertdien geen beleidsmatige belemmeringen meer bestaan om op asielaanvragen te beslissen en indien aan de orde het vertrek ter hand te nemen.

In de vorenvermelde uitspraak van nevenzittingsplaats Almelo is geoordeeld dat onduidelijk is of, en zo ja op welke wijze, verweerder bij de (voorbereiding van de) beleidswijziging heeft betrokken om welke redenen de moratoria waren ingesteld, en waarom daarna – kennelijk – de bestendige bestuurspraktijk is ontstaan om Libische asielzoekers, ook in geval het asielrelaas ongeloofwaardig was geacht, het voordeel van de twijfel te geven en al snel aan te nemen dat bij gedwongen terugkeer naar Libië sprake is van een reëel risico op detentie, mishandeling of foltering en dus op schending van artikel 3 EVRM. De rechtbank was van oordeel dat in het licht daarvan de stelling van verweerder in de brief van 22 december 2009, dat inmiddels geen beleidsmatige belemmeringen meer bestaan om op asielaanvragen te beslissen en indien aan de orde het vertrek ter hand te nemen, zonder nader motivering onbegrijpelijk is. De uitspraak van 29 april 2010 van nevenzittingsplaats Almelo is inmiddels bevestigd door de ABRvS bij uitspraak van 28 juni 2010.

Verzoeker heeft naar het oordeel van de rechter in de onderhavige zaak terecht gewezen op de uitspraak van nevenzittingsplaats Almelo en de informatie die aan deze uitspraak ten grondslag heeft gelegen. In het licht van die informatie dient verweerder naar het oordeel van de rechter nader te motiveren waarom in geval van verzoeker, ongeacht de omstandigheid dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een politiek opposant te zijn, geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, en verzoeker om die reden niet in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en b Vw 2000.

AWB 10/27328 (voorlopige voorziening)
AWB 10/27326 (beroep)

blad 5/5

2.10 Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit onzorgvuldig is genomen en niet op een voldoende draagkrachtige motivering berust. Het besluit is aldus strijdig met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb. Dit betekent tevens dat de asielaanvraag zich niet leende voor afdoening in de Algemene asielprocedure. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, zal de voorzieningenrechter met toepassing van artikel 8:86 Awb het beroep gegrond verklaren, het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen opnieuw op de aanvraag te beslissen met inachtneming van deze uitspraak. Omdat verzoeker in afwachting van dat besluit rechtmatig verblijf in Nederland heeft, zal het verzoek een voorlopige voorziening te treffen worden afgewezen.

2.11 Er bestaat aanleiding voor veroordeling van verweerder in de kosten die verzoeker in verband met de behandeling van de zaak redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 28 juli 2010;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvraag beslist met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 1311,-, te voldoen aan verzoeker.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, als rechter, en door deze en M.J.P. Kambeel als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 10 SEP. 2010

Afschrift verzonden op: 10 SEP. 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2100 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHEFFEN CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst

I

Postadres postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Proceevertegenwoordiging
mr. R. Jonkman
(038) 888 8509
17 september 2010
0906-24-1335
2
Hoger beroep Minister van Justitie /

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 SEP 2010	
ZAAKNR.	201009145
AANT.	12
BEHANDELD DOOR	PAR

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle van 10 september 2010, verzonden op 10 september 2010, met kenmerk AWB 10/27328.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegeden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

N.A.P. Trommelen, sealor procesvertegenwoordiger

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Telefoon: 090000 6500

Fax 030-888 6557 / 6558

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Immigratie- en Naturalisatiedienst
mr. W.H.J. Semeljn
(038) 888 6417
17 september 2010
0906-24-1335

Schriftelijke lastgeving

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 SEP 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij geef ik mevrouw mr. N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Minister van Justitie bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle van 10 september 2010, verzonden op 10 september 2010, met kenmerk AWB 10/27328.

Voor zover noodzakelijk ziet deze machtiging tevens op het gebruik van de rekening-courant ten behoeve van eventueel verschuldigde griffiegelden.

De Minister van Justitie,
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze
Directeur Procesvertegenwoordiging

N.T.
N. T. van Schelven

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 SEP 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PARS:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mevr. mr. N.A.P. Trommelen,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter, zitting houdende te Zwolle
van 10 september 2010
met kenmerk AWB 10/27326

Inzake:
met IND-kenmerk 0906-24-1335
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. S.D. Lugt
advocaat te (1012 LP) Amsterdam, aan het Damrak 89-I

Procesvertegenwoordiging Zwolle
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Contactpersoon:
mr. R. Jonkman
Tel. (038) 888 6509

1. Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 'a-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle van 10 september 2010, verzonden op 10 september 2010, met kenmerk AWB 10/27326 (productie 1), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 28 juli 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 20 juli 2010 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 28 juli 2010 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.9 op blad 4/5 van de bestreden uitspraak:

"(...)

In de vorenvermelde uitspraak van nevenzittingsplaats Almelo is geoordeeld dat onduidelijk is of, en zo ja op welke wijze, verweerder bij de (voorbereiding van de) beleidswijziging heeft betrokken om welke redenen de moratoria waren ingesteld, en waarom daarna – kennelijk – de bestendige bestuurspraktijk is ontstaan om Libische asielzoekers, ook in geval het asielrelaas ongelooftwaardig was geacht, het voordeel van de twijfel te geven en al snel aan te nemen dat bij gedwongen terugkeer naar Libië sprake is van een reëel risico op detentie, mishandeling of foltering en dus op schending van artikel 3 EVRM. De rechtbank was van oordeel dat in het licht daarvan de stelling van verweerder in de brief van 22 december 2009, dat inmiddels geen beleidsmatige belemmeringen meer bestaan om op asielaanvragen te beslissen en indien aan de orde het vertrek ter hand te nemen zonder nader motivering onbegrijpelijk is. De uitspraak van 29 april 2010 van nevenzittingsplaats Almelo is inmiddels bevestigd door de ABRvS, bij uitspraak van 28 juni 2010.

Verzoeker heeft naar het oordeel van de rechter in de onderhavige zaak terecht gewezen op de uitspraak van nevenzittingsplaats Almelo en de informatie die aan deze uitspraak ten grondslag heeft gelegen. In het licht van die informatie dient verweerder naar het oordeel van de rechter nader te motiveren waarom in geval van verzoeker, ongeacht de omstandigheid dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een politiek opposant te zijn, geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, en verzoeker om die reden niet in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en b Vw 2000."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen 2.10 en 2.11 op blad 5/5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grief

- 3.3. In paragraaf C 24 Vc 2000 is met betrekking tot het landgebonden asielbeleid voor Libië, onder 1 Achtergrond, het volgende aangegeven:

"Bij brief van 22 december 2009 heeft de Staatssecretaris van Justitie de Voorzitter van de Tweede Kamer geïnformeerd over het landgebonden asielbeleid inzake Libië. Daarin is aangegeven dat er geen beleidsmatige belemmeringen bestaan om op asielaanvragen te beslissen en indien aan de orde af te wijzen en het vertrek ter hand te nemen. Gewezen is op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zaak nr. 200802088/1) en het feit dat in ieder geval Zweden in het recente tijdvak ook uitgeprocedeerde asielzoekers heeft terugsstuurd naar Libië. Ook is in deze brief aangegeven dat indien het relaas geloofwaardig is, maar de beschikbare bronnen het relaas niet bevestigen en nieuw onderzoek niet mogelijk blijkt, dit bij het nemen van de beslissing op de aanvraag niet in het nadeel van de vreemdeling doorwerkt.

Dit betekent dat bij de toepassing van paragraaf C14/9.3 voorzover de verklaringen van de asielzoeker aangaande de feitelijke omstandigheden en gebeurtenissen aannemelijk worden geacht, maar beschikbare bronnen deze verklaringen niet bevestigen en nieuw onderzoek niet mogelijk blijkt, bij de beoordeling wordt bezien of de vreemdeling het voordeel van de twijfel kan worden gegeven."

- 3.4. Terecht heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 overwogen dat de Minister aan verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid onder f, Vw in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen. In rechtsoverweging 2.6 overweegt de rechtbank vervolgens, evenzeer terecht, dat van het asielaanvraag van verweerder daarom een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Tenslotte heeft de rechtbank met recht in rechtsoverweging 2.7 overwogen dat de Minister het asielaanvraag van verweerder ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

~~Ten onrechte evenwel heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.9 onder verwijzing naar een uitspraak van de zittingsplaats Almelo overwogen dat de Minister, ongeacht de omstandigheid dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt een politiek opposant te zijn, nader dient te motiveren waarom geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verweerder bij terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM.~~

- 3.5. De Minister merkt allereerst op dat de verwijzing naar de uitspraak van de zittingsplaats Almelo van 29 april 2010 (JV 2010, 260) niet opgaat. Immers, deze uitspraak zag op een motiveringsgebrek en daarvan is in het onderhavige geval geen sprake. De Minister heeft tegen de hiervoor genoemde uitspraak de zittingsplaats Almelo geen hoger beroep ingesteld omdat in die zaak in de zittingswijze naar voren was gebracht dat, volgens een bericht op www.refugees.org, een in 2008 door Zweden naar Libië uitgezette asielzoeker na zijn inreis in Libië is gearresteerd en na acht dagen is overleden. Op deze informatie was in het besluit in die zaak niet op juiste wijze gereageerd. In het onderhavige geval is hiervan echter geen sprake, nu verweerder zich niet in de besluitvormingsfase op dit incident heeft beroepen. Dit heeft de rechtbank miskend.

- 3.6. Met betrekking tot het risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij uitzetting van uitgeprocedeerde asielzoekers naar Libië wijst de Minister op het volgende. In de hiervoor genoemde zaak van een Libische asielzoeker die door Zweden was uitgezet kan uit een bericht op de website van refugees.org worden opgemaakt dat deze persoon actief lid was van een

oppositie beweging gericht tegen het regime in Libië. Het is de Minister bekend dat leden van oppositionele groeperingen de aandacht hebben van de Libische autoriteiten. Zweden heeft na de dood van deze asielzoeker, genaamd _____ een onderzoek ingesteld naar de omstandigheden waaronder hij is komen te overlijden. Gedurende een korte periode heeft Zweden de verwijdering van uitgeprocedeerde Libische asielzoekers naar Libië opgeschort. De precieze doodsoorzaak heeft Zweden niet kunnen achterhalen. Wel heeft Zweden ~~geconcludeerd dat de doodsoorzaak goed zijn verlopen.~~ Begin augustus 2008 heeft Zweden de verwijderingen van uitgeprocedeerde asielzoekers naar Libië weer hervat. Er zijn geen andere gevallen bekend waarin door Zweden naar Libië verwijderde uitgeprocedeerde asielzoekers direct zijn opgepakt en gedetineerd bij terugkeer.

- 3.7. Ook in de zaak die heeft geleid tot van de uitspraak *A. v. The Netherlands* van het EHRM van 20 juli 2010 (*Application no. 4900/06*) komt het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (verder: het Hof) tot zijn oordeel dat *'substantial grounds have been shown for believing that the applicant would face a real risk of treatment proscribed by Article 3 of the Convention if expelled to Libya'* op grond van de omstandigheid dat door het Hof aannemelijk wordt geacht dat de betreffende vreemdeling (inmiddels) in de negatieve aandacht van de Libische autoriteiten is komen te staan. Hiervan is in het onderhavige geval echter geen sprake. De Minister wijst er overigens, ter voorkoming van misverstanden, op dat deze zaak een andere vreemdeling betreft dan in de procedure waarover uw Afdeling heeft geoordeeld in de uitspraak van 14 april 2009 met kenmerk 200802086/1, naar welke uitspraak in de onder 3.3 genoemde beleidsparagraaf wordt verwezen.
- 3.8. Bij de beoordeling van het asielrelaas van elke Libische asielzoeker wordt door de Minister de grootste zorgvuldigheid betracht en de aanvraag wordt, zoals bij elke asielaanvraag, op individuele merites getoetst. Het is echter aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij in de negatieve

¹Zie de overwegingen 148 tot en met 151 van deze uitspraak:

"Where it concerns the risk of the applicant being detained in Libya for having stood trial in the Netherlands on suspicion of involvement in an Islamic extremist network active in the Netherlands, the Court notes that the applicant was acquitted in these proceedings. However, these criminal proceedings attracted considerable media attention and the applicant's name and nationality were disclosed in several printed media reports. The Court also notes that on 9 November 2005, shortly after the prosecution had withdrawn its appeal against the applicant's acquittal in the criminal proceedings, the Libyan mission in the Netherlands was informed by the Aliens Police Department that the applicant had been placed in aliens' detention for removal purposes.

The Court further notes that, according to reports of the Netherlands Ministry of Foreign Affairs and the United States Department of State, the Libyan authorities oppose militant forms of Islam and that, according to information gathered by the Dutch Refugee Council, the Libyan authorities often have a good insight in the activities and contacts of Libyans abroad. Against this background and the strict controls of persons seeking to enter Libya, the Court considers it sufficiently plausible for the purposes of Article 3 of the Convention that the applicant would be identified and detained for questioning after his arrival in Libya entailing a real risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 at the hands of the Libyan authorities.

In view of the above, the Court considers that substantial grounds have been shown for believing that the applicant would face a real risk of treatment proscribed by Article 3 of the Convention if expelled to Libya. Given this finding, the Court does not find it necessary to examine the remaining issues raised by the applicant under this provision.

The Court finds therefore that, in the circumstances of the present case, the applicant's expulsion to Libya would breach Article 3 of the Convention."

aandacht staat van de Libische autoriteiten en dat hij daarom niet kan terugkeren naar Libië vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. Indien de vreemdeling dit aannemelijk maakt, kan hij of zij in het bezit gesteld worden van een verblijfsvergunning ex artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b van de Vreemdelingenwet. Indien de vreemdeling hier echter niet in slaagt, wordt hij geacht naar Libië te kunnen terugkeren.

- 3.9. Er is naar het oordeel van de Minister geen sprake van een situatie waarin elke verwijdering naar Libië een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren. Er is een essentieel verschil tussen de behandeling van personen die worden verdacht van oppositionele activiteiten in of buiten Libië en personen die daar niet van worden verdacht. Door de rechtbank is vastgesteld dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij te boek staat als politiek opposant. Om die reden verzet artikel 3 EVRM zich niet tegen verwijdering. Derhalve kon de voorzieningenrechter niet van de Minister eisen nader te motiveren waarom in geval van verweerder geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. Dit alles heeft de voorzieningenrechter miskend.

4. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 28 juli 2010 ingestelde beroep.

Zwolle, 17 september 2010

Gemachtigde,

N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE
telefoon (038) 888 6297
telefax 038 - 888 6557 / 6558

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 36 51 380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

onze referentie: 00023478 DL

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 SEP 2010	
ZAAKNR.	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerson
 mr K.E. Geertsema
 mr N.C. Blomjous
 mr S. Wierink

in samenwerking met
 mr H.M. Brink

Amsterdam, 17 september 2010

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN APPELSCHRIFT

Hierbij verklaar ik, S.D. Lugt, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 10 september 2010, Awb 10 / 27326 (bijlage), met het recht van substitutie bij het optreden in rechte.

Appellant en belanghebbende is geboren op Libische
 nationaliteit, IND-nummer 0906-24-1335, V-nummer wonende te
 aan de AZC - Generaal de Bonsweg 1 (5363 ST te Grave).

Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-1 te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van S.D. Lugt.

Bij beschikking van 28 juli 2010 heeft verweerder de asielaanvraag van appellant afgewezen. Bij beslissing van 10 september 2010 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard. Appellant kan zich niet verenigen met alle rechtsoverwegingen van de rechtbank en komt daarom tegen deze rechtsoverweging in hoger beroep. Voor de kosten van rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Hamerslag van Haren
Advocaten

Appellant verzoekt om in gelegenheid te worden gesteld om een mondelinge toelichting te geven op het hoger beroepschrift.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.7: *"Naar het oordeel van de rechter heeft verweerder het asielrelaas van verzoeker in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten." en "..., moet wel worden vastgesteld dat verweerder zich heeft gebaseerd op een aantal gezaghebbende bronnen. Daar tegenover staan de door verzoeker aangehaalde internetsites. Naar het oordeel van de rechter is in het geheel niet duidelijk geworden tot welke – gezaghebbende – bronnen de daarop vermelde informatie te herleiden valt. Anders dan door verzoeker is gesteld kan naar het oordeel van de rechter onder die omstandigheden wel degelijk meer gewicht worden toegekend aan de door verweerder gehanteerde informatie. Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht."*

Toelichting:

Op basis van berichtgeving op de websites van drie kranten van het Verenigd Koninkrijk komt verweerder tot de conclusie dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig zou zijn. Volgens verweerder zouden die websites bevestigen dat _____ is omgekomen. Appellant heeft echter verklaard dat zij nog in leven is, althans dat zij nog in leven was toen de voor appellant relevante gebeurtenissen zich hebben voorgedaan.

Ten onrechte gaat de rechtbank voorbij aan het feit dat verweerder niet heeft bestreden dat het asielrelaas van appellant consistent en gedetailleerd is, ook op het niveau van relevante bijzonderheden. In de beschikking is de enige motivering voor de conclusie – dat het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht zou hebben – de verwijzing naar de drie websites. Dit kan echter niet volstaan als voldoende en zorgvuldig onderzoek en is geen draagkrachtige motivering. Wanneer verweerder niet voldoende gemotiveerd heeft aangegeven om welke reden geen positieve overtuigingskracht van het relaas zou uitgaan, dient er van de geloofwaardigheid van het relaas te worden uitgegaan, zie ook de uitspra-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

ken van de Afdeling van 1 augustus 2003, 200303112/1, JV 03-407 en 22 augustus 2003, 200303352/1, JV 03-451. Ten onrechte laat de rechtbank dit onbesproken en heeft de rechtbank dit niet erkend.

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de bronnen waar verweerder naar heeft verwezen gezaghebbend zijn en dat op basis van deze bronnen verweerder tot de conclusie heeft kunnen komen dat het relaas niet geloofwaardig is. Dit oordeel is des te verwonderlijker nu de rechtbank ook in r.o 2.7 heeft geoordeeld dat *"niet gezegd kan worden dat met de berichtgeving waarnaar verweerder heeft verwezen onomstotelijk is komen vast te staan dat . . . inderdaad in 1986 is omgekomen en dat verzoekers relaas om die reden niet kan kloppen."*

Hiertegen is geen grief gericht, zodat dit in rechte is komen vast te staan. De conclusie dat het asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn, omdat . . . zou zijn overleden, is hier niet mee te rijmen. Wanneer de rechtbank erkent dat haar dood niet onomstotelijk vast is komen te staan, kan de rechtbank niet vervolgens oordelen dat verweerder in redelijkheid op basis van diezelfde berichtgeving tot de conclusie is gekomen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

De websites waarnaar verweerder verwijst kunnen niet volstaan als voldoende en zorgvuldig onderzoek en een draagkrachtige motivering. De bronnen zijn niet betrouwbaar, kunnen niet worden aangemerkt als deskundigenbericht en zijn niet gezaghebbend. In de werkinstructie 'Totstandkoming ambtsberichten' van 1 juli 2007 (bijlage) worden de eisen genoemd waaraan de bronnen die ten grondslag liggen aan een ambtsbericht dienen te voldoen. Deze eisen zijn blijkbaar noodzakelijk om de ambtsberichten de benodigde betrouwbaarheid te verschaffen, waardoor verweerder zich op deze ambtsberichten kan beroepen. Vanwege diezelfde betrouwbaarheid – die dus het gevolg is van de gestelde eisen – kwalificeert uw Afdeling de ambtsberichten als deskundigenberichten.

De bronnen waarnaar verweerder heeft verwezen, BBC News, The Independent en de . . . voldoen niet aan de in de werkinstructie gestelde eisen. Deze bronnen zijn derhalve niet voldoende betrouwbaar en kunnen niet als deskundigenberichten wor-

Hamerslag van Haren
Advocaten

den aangemerkt. Verweerder heeft niet op basis van deze informatie een zorgvuldig besluit kunnen nemen en de motivering van het besluit niet kan volstaan met verwijzing hiernaar. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet erkend en heeft de rechtbank de bronnen beschouwd als gezaghebbende bronnen.

Volgens de werkinstructie dienen de bronnen divers, goed geïnformeerd en onafhankelijk te zijn. De bronnen in de beschikking zijn dit niet, althans onvoldoende.

Wat betreft diversiteit wordt in de werkinstructie het volgende vermeld: *“Derhalve wordt in een algemeen ambtsbericht gebruik gemaakt van zoveel mogelijk relevante bronnen, om de informatie uit de verschillende bronnen wederzijds te kunnen toetsen.”*

Zoals in de zienswijze is opgemerkt, wordt op de eerst genoemde website van BBC News überhaupt niet verwezen naar . Deze bron kan derhalve al hierom niet dienen als onderbouwing van het standpunt dat overleden zou zijn en dat het relaas van appelland ongelooftwaardig zou zijn. Ten onrechte laat de rechtbank dit onbesproken en merkt de rechtbank de website van BBC News aan als een relevante bron.

De websites van twee kranten uit het Verenigd Koninkrijk zijn niet diverse bronnen. Het gaat om hetzelfde medium, een krant, en om hetzelfde land: Verenigd Koninkrijk. De eenzijdigheid van de bronnen doet af aan de betrouwbaarheid. Hier komt bij dat de formulering van de berichten wijzen erop dat het bericht van de Herald Scotland kennelijk is overgeschreven van The Independent. De formulering is immers nagenoeg hetzelfde. Dat betekent dat er maar één bericht is, namelijk dat van The Independent.

Wat betreft het goed geïnformeerd zijn wordt het volgende vermeld: *“Om te beoordelen of een bron goed-geïnformeerd is, moet worden gezien hoe de bron beschikking heeft gekregen over de betreffende informatie. Het is waarschijnlijk dat bronnen die nauw bij een bepaalde gebeurtenis of specifieke groep zijn betrokken over het algemeen beschikken over accurate informatie hierover, zeker als zij ooggetuige en/of ervaringsdeskundige zijn.”*

Hamerslag & van Haren
Advocaten

Op de twee websites wordt in één zin vermeld dat [redacted] overleden zou zijn. Er wordt niet vermeld op welke bron dit bericht is gebaseerd. Zo is dit bericht niet verifieerbaar.

Daarnaast zijn het berichten van 25 juli 2008 en van 17 september 2010. Het gegeven dat de berichten ruim twintig jaar later na het vermeende overlijden worden vermeld, doet eveneens af aan de betrouwbaarheid van de berichten. Nergens blijkt dat er betrokkenheid is tussen de bron en de gebeurtenis. Dat verweerder geen berichten uit 1986 heeft kunnen overleggen, wijst erop dat [redacted] toen niet overleden is.

Over de onafhankelijkheid wordt het volgende vermeld: *“Wel dient de informatie met nog grotere zorgvuldigheid te worden gehanteerd. Zo dient expliciet te worden gezocht naar andere, bij voorkeur onafhankelijke, bronnen die informatie kunnen geven over hetzelfde onderwerp. Daar waar informatie uit een niet-onafhankelijke bron niet door andere bronnen kan worden bevestigd of ontkracht, wordt dit expliciet gemeld in het ambtsbericht.”*

Op de websites wordt überhaupt geen bron vermeld. Daarnaast heeft verweerder niet andere informatie overgelegd waarmee bevestigd zou worden dat [redacted] overleden zou zijn.

Zoals in de zienswijze is opgemerkt, verwijst appellant wat betreft de onafhankelijkheid naar het ambtsbericht en het U.S. State Department Country Report on Human Rights Practices.

Het (enige) ambtsbericht uit 2002 stelt op pagina 5: *“De eerbiediging van de mensenrechten in Libië laat ernstig te wensen over. De elementaire voorwaarden voor een rechtsstaat ontbreken: er bestaat noch vrijheid van meningsuiting, noch van vereniging en vergadering en er zijn geen verkiezingen. Politieke partijen zijn niet toegestaan. Er zijn berichten over mishandeling en foltering tijdens detentie. Het Committee against Torture van de VN sprak in de laatste ‘Concluding Observations’ 12 in 1999 met betrekking tot*

Hamerslag & van Haren
Advocaten

Libië zorg uit over het feit dat "Prolonged incommunicado detention, in spite of the legal provisions regulating it, still seems to create conditions that may lead to violation of the Convention" en dat "... allegations of torture in the State party continue to be received by the Committee".

Pagina 6: *"De Libische regering verbiedt de vestiging van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties in Libië. Ook is de oprichting van onafhankelijke lokale mensenrechtenorganisaties verboden".*

U.S. State Department Country Report on Human Rights Practices 11 maart 2010 stelt: *"The law provides for freedom of speech "within the limits of public interest and principles of the Revolution," but in practice the Publication Act of 1972 severely limits the freedoms of speech and of the press" ... "The government owned and controlled virtually all print and broadcast media".*

Onder het bewind van zo'n repressief regime kan er geen sprake zijn van een gedegen en objectieve nieuwsgaring.

Aangezien de bronnen niet voldoen aan de vereisten van de werkinstructie, zijn deze bronnen geen deskundigenbericht waar verweerder zich in beginsel op kan baseren. Verweerder kan de beschikking niet uitsluitend hierop baseren. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet erkend en heeft de rechtbank geoordeeld dat het hier gezaghebbende bronnen betreft op basis waarvan verweerder tot de conclusie heeft kunnen komen dat het relaas niet geloofwaardig zou zijn.

Afgezien van het gegeven dat de bronnen niet als deskundige berichten kunnen worden gekwalificeerd, blijkt uit bovenstaande dat de bronnen niet betrouwbaar zijn, althans niet kunnen leiden tot een betrouwbaar bericht dat overleden zou zijn. Verweerder kan niet op basis van deze informatie een zorgvuldig besluit nemen. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat op basis van deze bronnen verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het asielaas van appellant ongeloofwaardig is.

Hamerslag van Haren
Advocaten

Door appellant zijn verschillende stukken overgelegd waaruit blijkt dat wel degelijk in leven is. De stukken geven verschillende internetsites weer, waarop is vermeld dat de mededeling dat dood is een politieke leugen is: zij is namelijk nog in leven. De websites vermelden dat zij tijdens het bombardement is gevlucht, waardoor zij toen niet om het leven kan zijn gekomen. Daarnaast wordt vermeld dat als zij wel toen om het leven zou zijn gekomen, haar vader dit op dat moment groots bekend zou hebben gemaakt. Het gegeven dat haar gestelde dood veel later bekend werd gemaakt, maakt het bericht van haar dood ongeloofwaardig. De door appellant overgelegde stukken hebben niet minder waarde dan de stukken waarnaar de beschikking verwijst.

Primair stelt appellant dat hij geen concrete aanknopingspunten hoeft aan te dragen, omdat de bronnen waarnaar verweerder verwijst geen deskundigenbericht zijn. Subsidiair stelt appellant dat deze stukken een concrete aanknopingspunt zijn, die twijfel doet ontstaan over de juistheid van de informatie waar verweerder naar heeft verwezen. Verweerder had derhalve niet op basis van de summier berichtgeving van twee kranten van het Verenigd Koninkrijk tot de conclusie kunnen komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Dat enkel de berichtgeving van de twee kranten van het Verenigd Koninkrijk niet kan volstaan als betrouwbare berichtgeving, blijkt ook uit EHRM, 2007/05/24, 1948/04, Salah Sheekh (Somalië) v Nederland, ro 136:

"In respect of materials obtained proprio motu, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations. In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or

Hamerslag & van Haren
Advocaten

extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources."

Hieruit blijkt dat wanneer een artikel 3 EVRM schending dreigt, verweerder dient te verwijzen naar verschillende objectieve en betrouwbare bronnen en de door de vreemdeling aangedragen informatie dient te betrekken bij de besluitvorming. In dit geval is dat niet gebeurd. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet erkend.

Petitum

Verzocht wordt om

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de gronden van de uitspraak van de rechtbank van 10 september 2010 te verbeteren,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.

S.D. Lugt

